

[Aksel Larsen.]

sammen er foregaaet paa den Maade, at Politiet uden foregaaende Varsel uden at betjene sig af de Formler, som fastslaas i Grundloven, er gaaet løs paa de forsamlede Arbejdere med dragne Knipser og har slaet ned for Fode.

I denne Forbindelse har jeg en særlig Forespørgsel at rette til Regeringen, især til Statsministeren og Justitsministeren.

Ved adskillige af disse Lejligheder er Arbejdere blevet lemlæstet alvorligt. Der ligger endnu paa Kommunehospitalet en Arbejder ved Navn Hagge, som er blevet legemlig og aandelig Invalid som Følge af den Behandling, han har faaet af Politiet paa Grønttorvet. Der laa indtil for kort Tid siden paa Kommunehospitalet en Arbejder ved Navn Kusniroff, som under Politiets Overfald paa Borgergadekvarterets Befolkning blev slaet ned og fik Benet brækket, og som efter al Sandsynlighed er blevet Invalid for Livstid.

Jeg har ved tidligere Lejligheder, hvor Regeringen ikke som i dette Tilfælde var forpligtet til at svare, stillet det samme Spørgsmaal til Statsministeren, som omhyggeligt undlod at svare paa det. Jeg retter det herfra: Hvordan er Regeringens Stilling til den Slags Begivenheder, hvordan er Regeringens Stilling til disse to konkrete Tilfælde af Politiets Lemlæstelse af Arbejdere? Jeg retter paa mit Partis Vegne det Spørgsmaal til Regeringen: Hvordan er dens Forhold til det politiske Politis Metoder overfor den revolutionære Bevægelse, ikke alene til dets Anvendelse af Stikkere, men til dets Anvendelse af betalte, paaviselig betalte, Provokatorer, som har den Opgave dels at skaffe Politiet og dermed Regeringen Meddelelse om, hvad der foregaar indenfor den revolutionære Bevægelses Rækker, dels indenfor den revolutionære Bevægelse om muligt at ophidse til Voldsgerninger og dels, hvis dette ikke lykkes, selv at sørge for, at saadant bliver iværksat under Møder og Demonstrationer, for at man kan give Politiet og den væbnede Magt et Paaskud til Indskriden.

Forespørgselen drejer sig endvidere om Regeringens Forhold til det, man kalder politiske Lovovertrædere. Det fastslaas i Grundlovens § 72, at i Misgerningssager og i Sager, der rejser sig af politiske Lovovertrædelser, skal Nævninger indføres. Deraf kan kun udledes, at i Sager, hvor det drejer sig om politiske Lovovertrædelser, har de paagældende Lovovertrædere Krav paa en særlig Behandling, som ikke maa være lig

den, der anvendes overfor kriminelle Forbrydere. Ikke desto mindre har man i Nakskov-Sagen nægtet at lade Sagen komme til Behandling for Nævninger, med den Motivering, at Sagen ikke drejede sig om politiske Lovovertrædere, og med den Motivering, at Strafarbejde ikke skønnedes at være forskyldt.

Man har ogsaa under Behandlingen af Sagen mod de arbejdsløses Repræsentanter i København stadig forsøgt at henholde sig til, at det drejer sig ikke om politiske Lovovertrædelser, det drejer sig om simple Volds- og Bølleoptøjer. Herimod taler ganske vist den Kendsgerning, at den paagældende Dommer stadig væk paa alle Punkter af Sagen har søgt at blande det kommunistiske Parti ind i den og søgt at blande Forsvarerens politiske Overbevisning ind i Sagen og dermed selv har dokumenteret, at han anser den for at være en politisk Sag. I samme Forbindelse kan det nævnes, at i det Program, som endnu formelt er gældende for Regeringens Parti, Socialdemokratiet, staar der bl. a. om Krav til Retsplejen:

„Der fordres vederlagsfri Retshjælp, offentlig og mundtlig Retspleje, Nævningedomstole, udgaaet fra almindelig Valgret for alle fuldmyndige Mænd og Kvinder, Sikring mod Misbrug af Varetægtsarrest, Omformning af Straffesystemet til et Forbedringssystem efter humane Principper; Lovovertrædelser, der er en Følge af de sociale og politiske Klassekampe, maa ikke behandles som Forbrydelser.“

Det er i den Forbindelse af dobbelt Interesse at faa oplyst herfra, hvorledes Regeringens Stilling er til de Sager, jeg har nævnt, og endelig i denne Forbindelse dens Stilling til Behandlingen af politiske Lovovertrædere under Afsoningen af deres Straf, hvor der ganske vist ikke i den bestaaende Lovgivning ses at være detaillerede Bestemmelser for, hvorledes saadanne skal behandles, men hvor der under alle Omstændigheder i Fængselsreglementerne er fastsat Ret for Justitsministeren til at træffe Undtagelsesbestemmelser for Behandlingen af bestemte Fanger, hvormed maa være ment politiske Fanger. Justitsministeren har bestemt og konkret vægret sig ved at gennemføre saadanne Undtagelsesbestemmelser, at bevilge de politiske Fanger særlige Rettigheder, og det er ogsaa en af Grundene til, at denne Forespørgsel rettes.

Endelig er den rettet for fra denne Talerstol at erfare Regeringens Stilling til Spørgsmaalet om Amnesti for de Arbejdere, som, dømte for politiske Forbrydelser, dømte